

"בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה הוּצֵא ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות יב, נא)
 בעיר אחת, גדולה ורחוקה, עמד בית מלון מפא"ר במיוחד. אנשים רבים הגיעו אל העיר הזאת בגלל העסקים שלהם, ובחרו להתאכסן דוקא בבית-המלון הזה. פעם הגיע אל בית-המלון סוחר בשם מאיר. מאיר התגורר בכפר קטן, ובכלל לא הכיר את כל השכלולים של העיר הגדולה. הוא התפעל כל-כך מבית המלון, ובמידה מהארוחות הטעימות והמגונות שהגשו בכל יום בשעות קבועות. מאיר אכל בתאבון רב ובהתפעלות, כי הוא לא הכיר לפני כן את כל המאכלים המעניינים.

יום אחד יצא מאיר בשעה מקדמת בבקר לקנות סחורה. באותו יום הוא הצליח מאד בעסקים, וגמר את כל העניינים שלו במהירות רבה. הוא חזר למלון בשעה מקדמת, והרגיש שהוא מתחיל להיות רעב.

הוא פנה אל בעלת המלון בבקשה: "אני רוצה לאכול".

"עכשו?" התפלאה האשה, "עכשו עוד אין אכל. הוא עדין לא מוכן. רק עכשו הניחו הטבחים את הסירים על האש, הבשול עוד יקח זמן".

מאיר נבהל. "אבל מה יהיה? היום בצ'הרים יש לי פגישה חשובה עם אחד

הסוחרים! אני רוצה לאכול עכשו את הארוחה. אבל עכשו מיד!"

טוב, בסדר... אם אורח מבקש – חיבים לתת לו. הוא הרי משלם על השרות במלון!

עברו רק כמה דקות, וכבר היתה הארוחה מנחת על השלחן של מאיר. הוא

שמח מאד, ומיד תקע את המזלג בתוך הבשר.

"הוי, מה זה?" נבהל מאיר. "הבשר כל-כך קשה!"

אחר-כך הכניס את האכל לפה ונבהל עוד יותר: "הוי, זה בכלל לא טעים!" קרא

באכזבה גדולה. הוא קם מן השלחן ומהר לכוונה של בעלת המלון. הוא התחיל

לצעק עליה ולהתרגז על האכל הנורא שהגישו לו היום.

"נכון, אתה צודק", ענתה האשה. "האכל באמת עדין לא מוכן. חבל שלא

הסכמת לחכות עוד שעה. אם היית מחכה – היה לך גם היום אכל טעים כמו

תמיד".

ביום המחרת לא היו למאיר פגישות ועניינים לסדר. הוא ישב בכניסה למלון

והסתכל בנחת בספר. "אתה רוצה לאכול עכשו?" שאלה אותו בעלת המלון.

"ממש לא", ענה מאיר. הוא לא היה מסגל לחשב על אכל בשעה מקדמת,

כשנזכר בטעם הנורא של הארוחה מאתמול...

"אל תדאג, היום הכל יהיה בסדר", הבטיחה בעלת המלון, ומיד צותה על

המשרתים לערף את השלחן לארוחה ועל המלצרים להגיש את המנות.

מאיר טעם ונהנה מהאכל הטעים, כמו תמיד. "מה קרה היום?" שאל את

המלצרים. "כיצד היום יש אכל נפלא כל-כך, ואלו אתמול נתתם לי בדיוק

באותה שעה ארוחה כה גרועה?"

"אה, היום? היום הטבח הראשי היה צריך ללכת מקדם, ולכן בשלו את הארוחה

לפני הזמן", ענו המשרתים.

עכשו הבין מאיר את ההבדל...

והנמשל –

אנחנו נמצאים עכשו בגלות ארצה וקשה. במשך כל שנות הגלות הקדוש-ברוך-

הוא מכין אותנו לקראת הגאולה, לאט לאט, כמו שמבשלים אכל באטיות וכמו

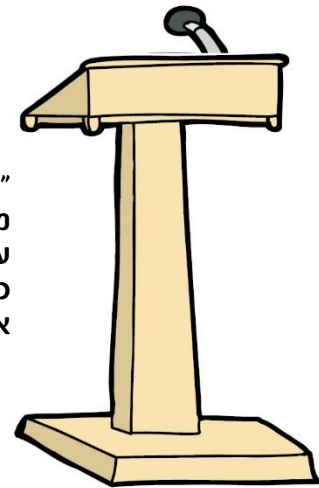
שפרי מבשיל לאט על העץ. אם יקטפו את הפרי לפני הזמן – הוא לא יהיה

טעים, הוא יהיה בסר, תפל, כמו הארוחה הלא טעימה של מאיר!

בס"ד

גם בגלות מצרים היונו צריכים לחכות, עד שיגיע הזמן שבו עם ישראל יהיה מוכן לגמרי לגאולה. אם היו גואלים אותם לפני הזמן, הם לא היו ראויים לקבל את התורה הקדושה. כך זה גם בגלות הזאת שלנו: אנחנו צריכים להתאזר בסבלנות ולחכות. אסור לנו לדחק את הקץ, אלא רק להתפלל ולבקש מהשם יתברך שהוא בעצמו – כמו הטבח הראשי שיכול לזרז את הארוחה – יכין אותנו מהר-מהר לקראת הגאולה, ויביא לנו את המשיח כבר היום!

**"ויפן ויצא מעם פרעה..." (י' ו') כתוב במדרש לפי שראה שעבדיו מתלחשים.
על הדרשן לשים לב לצורת הקשבת קהל השומעים. אם הוא רואה שהם כבר אינם מרוכזים או אינם מתעניינים בנאמר "מתלחשים ביניהם", עליו או לקצר או לשנות את גישת הדרשה.**